Sportul Magazin

S-A DEDICAT VLAD HANDBALULUI?

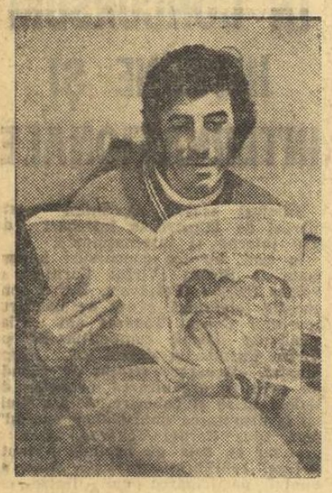

Nu, nu este vorba de nici o „trădare"! Remus Vlad, căpitanul echipei noastre campioane de fotbal, F.C. Argeș, nu s-a dedicat „semicercului" dominat de Gruia, Gațu et comp. Remus Vlad studiază foarte atent cursul de handbal, în aceste zile de iarnă cînd pregătirea fizică reprezintă baza „sportului rege", pentru simplul motiv că în scurt timp va avea examen la... handbal, în cadrul sesiunii de la facultatea de educație fizică a Institutului Pedagogic din Pitești. Remus Vlad vrea să termine și anul II de studii cu aceleași calificative frumoase de care se bucură în arenă.

Întîmplarea a făcut ca imaginea aceasta să fie surprinsă de fotoreporterul nostru S. Bakcsi, exact în ziua de 18 ianuarie, atunci cînd elegantul fundaș piteștean împlinea 27 de ani. În ziua aceea, după ce a cerut permisiunea antrenorilor să ofere colegilor de echipă un singur pahar de vin, la masa de seară, Remus Vlad s-a retras în camera nr. 306 a hotelului Hercules, reluînd studiul amănunțit al cursului de handbal. În seara aceea Vlad și-a permis și o scurtă retrospectivă fotbalistică: **„Exact acum 7 ani, la 18 ianuarie, făceam primul antrenament la Dinamo București. Dar nu s-a putut obține dezlegarea de la Corvinul Hunedoara, unde jucam. Mai tîrziu am trecut la F.C. Argeș. Aici am debutat în Divizia A și tot aici am cunoscut marea bucurie a cuceririi titlului de campion anul trecut. Am fost selecționat în diferite loturi reprezentative. Am făcut parte și din națională mare. Dar n-am jucat nici o partidă oficială. La 27 de ani însă eu încă mai visez așa ceva!"**

...Gruia, Gațu și ceilalți pot fi liniștiți! Iar suporterii echipei de fotbal din Trivale pot fi siguri că, acolo, în apărarea teamului lor favorit, Vlad va fi același punct de sprijin ca și pînă acum. Pentru că, deși în aceste zile de iarnă Remus Vlad a acordat foarte mult timp handbalului, el s-a numărat printre cei mai sîrguincioși fotbaliști care au străbătut zeci de kilometri pe pantele dure din munții „legendarului Hercule...

Mircea BĂTRÎNU

GHEORGHE VULPE LA ORA CONFESIUNILOR

În schiul românesc, Gheorghe Vulpe a avut pînă în prezent — poziția eternului secund. A fost „locotenentul" lui Cristea în furtunile iernii. Dar, sub o figură docilă, sub falsa aparență de resemnare, se zbate o inimă răzvrătită, o tenacitate rarisimă, o putere de muncă și o voință diabolică.

— Cine ți-e cel mai bun prieten, Gigi?

— Dan Cristea!

— Și cel mai mare adversar?

— Tot el!

— Ce-ți place la Cristea?

— Tehnica adaptată la cerințele moderne, siguranța sa, organizarea curselor.

— Și ce nu-ți place la el?

— Nu prea îmi convine fiindcă muncește prea mult. Raportat la talentul lui, asta îmi arată cît trebuie să muncesc, să mă pregătesc eu. Nu-mi convine, dar de fapt admir această mare calitate a principalului meu adversar pe care îmi este dificil să-l întrec chiar și la acest capitol.

— Care este cea mai frumoasă amintire pe care ți-a dat-o schiul pînă acum?

— Un concurs de schi pentru copii, pe care cu ani în urmă, l-am cîștigat la Predeal.

— Și cea mai mare nefericire sau neîmplinire?

— Ratarea titlului de campion, care mă pîndește de cîțiva ani. Sper totuși să sparg gheața odată și odată.

— Care crezi că este performanța cea mai mare pe care ai obținut-o?

— Încă n-am obținut-o! Sper că va veni. Eternul loc doi-trei trebuie să ajungă și pe pisc.

— De fapt ce-ți place în schi, Gigi?

— Dinamismul probelor, exemplul înaintașilor și în clipe de relaxare... frumusețea munților.

— Ce reprezintă schiul pentru tine?

— Ucenicia, școala, universitatea mea sportivă. Dacă, la 10 ani, prof. Ioan Matei de la Sinaia a început să-mi descifreze tainele alunecării, valoarea mea actuală datorează foarte mult antrenorilor clubului Dinamo, Gh. Roșculeț și Kurt Gohn, ei înșiși foști campioni ai țării.

— Antrenament specific — pe zăpadă — în toate disciplinele alpine, contra cronometru, la intensitate maximă, alternat cu schi liber de relaxare. O adaptare la zăpadă, a universului de pregătire al înotătorilor.

— Ce meserie de bază ai? Ce studii?

— Sînt lăcătuș mecanic. Am absolvit școala profesională, în prezent sînt în clasa a X-a la cursuri serale și intenționez să-mi continui studiile, absolvind și I.E.F.S.-ul.

— Care este calitatea de bază a concurentului?

— Mai multe. O sumă alcătuită din voință, curaj și perseverență. Înarmat cu acest trio totul devine posibil.

— Care sînt, în concepția ta, coordonatele unui antrenament modern, care să determine ridicarea calitativă a unei graniturî întregi de schiori?

— Ce junior îți place?

— Marian Burchi de la Sinaia. E foarte talentat.

— Ai să-l ajuți?

— Desigur! Dar mi-am propus să mă ocup mai mult de un altul, Vasile Căciulă tot de la Sinaia, spre a-i crea probleme lui Burchi. Fără probleme nu crește nici unul nici altul.

— Ce crezi despre schiul feminin de la noi?

— E în declin. Puține schioare, puține concursuri, prea puțină încurajare...

— Care este performanța imediată pe care ar putea-o obține un schior român în următoarele ierni?

— Un loc în primii 10 în Cupa Europei!

— Cînd îl bați pe Cristea?

— Cred... vreau... sper cît mai curînd.

— Dar el ce zice?

— Nici nu se gîndește și... bine face. Trebuie să știți că în același club și în echipa națională ne leagă o mare rivalitate, stimulativă pentru amîndoi, dar și o adîncă prietenie. Acționînd împreună, îndemnîndu-ne și comparîndu-ne, vom ajunge — sperăm — să-i batem amîndoi, pe alții, mai puternici la care nu îndrăzneam să ne gîndim și pe care și acum ni se pare greu să-i nominalizăm.

Am simțit că Vulpe și Cristea aveau nevoie de girul încrederii. Eu, printre primii, sînt dispus să le-o acord.

Mihai BĂRA

ARBITRU... DESCULȚ!

Anul trecut, în timpul partidei Sevilla — Betis din campionatul spaniol, s-a consemnat o întîmplare considerată fără precedent în istoria fotbalului: constatînd că ghetele sale s-au îngreuiat din cauza noroiului, arbitrul Dolganda a oprit meciul timp de un minut, s-a... descălțat tacticos și a continuat să „oficieze" desculț!!

MIC DICȚIONAR FOTBALISTIC

PRELUNGIRI PENTRU ÎNTRERUPERE = Joc... retroactiv!

SUPORTERI = Responsabili cu moralul și... morala!

ȘUT TELEFONAT = Poartă care răspunde... „ocupat"!

TALĂNGI, CLOPOTE, POCNITURI = Pseudo-recuzită... fotbalistică!

HAT-TRICK = ...Non-trac!

JUCĂTOR FĂCUT SANDVIȘ = „Mizilic" neregulamentar!

SITUAȚII DE GOL RARISSIME = ...Multissime!

D. MAZILU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

U. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Apropo de calificarea echipei de voiei Penicilina Iași, în turneul final al „Cupei Cupelor":

Toți leșenii spun în cor
Că PENICILINA lor
Este bună (văd și eu!)
Și la boli și la... fileu.

ERICA DUMITRESCU, SIBIU. Posedați colecția completă a ziarului nostru, pe anii 1971 și 1972 și o țineți la

dispoziția amatorilor. Bănuiesc că nu se vor lăsa așteptați! Dar, să le dau adresa: strada Victoriei nr. 21. Succes. Și dv. și lor!

C. DECU, BUCIUMENI. Handbaliștei Doina Furcoi, pe care ați admirat-o cu prilejul meciurilor din cadrul „Trofeului Carpați", îi puteți scrie pe următoarea adresă: clubul Universitatea, Șoseaua Panduri nr. 90, București, sectorul 7.

CONSTANTIN BRATU, BUCUREȘTI. Este adevărat: în urmă cu 20 de ani, s-a rejucat un meci între Dinamo Brașov și C.C.A., ca urmare a unor greșeli de arbitraj și a unor incidente. Dar, hotărîrea luată în acest sens n-a fost suficient gîndită. Ea avea să rămînă, de altfel, un fapt izolat în viața noastră fotbalistică. Este adevărat că, uneori, rezultatul unui meci este influențat de arbitraj, de o greșeală a conducătorului jocului sau a ajutoarelor sale: gol din ofsaid, penalty neacordat, lovitură de la 11 metri acordată în mod gratuit etc., etc. Dar, aceste greșeli, profund regretabile, au, totuși, mai puține repercusiuni asupra bunei desfășurări a campionatului, decît le-ar avea contestațiile asupra arbitrajului și posibilitatea ca ele să fie luate în considerație. S-ar rejuca toate meciurile. Și nu numai odată!

LUCIA CIUCULEA, CODLEA. **„I-am scris lui „Tamango" 7 scrisori, dar nu mi-a răspuns la nici una".** L-ați confundat cu... Ion Poștașu. Am mai spus acest lucru unui **sportiv** de performanță îi rămîne **prea puțin** timp liber pentru a răspunde **și la scrisorile** suporterilor. Și **Răducanu**, probabil, se numără printre **sportivii** „bombardați" cu scrisori, atît **pentru reușitele** lui, cît și pentru... poznele lui, la fel de numeroase unele ca și celelalte!

EMILIAN PANDELE, BUCUREȘTI. Kavazașvili sau Kavadașvili? Kavazașvili, acesta este numele jucătorului care a apărat poarta echipei de fotbal a U.R.S.S. De partea cui este... victoria? A dv. sau a tovarășilor dv. de muncă din atelierul electric al Dep. București-Triaj?

S. GIURGIU, CLUJ. Am reținut cîteva dintre **„definițiile aproximative"** întocmite de dv.:

HOCHEI = întrecere disputată, așa

cum se știe, pe gheață, dar în care, uneori, ies... scîntei.

HANDBAL = Dispută în care învățăsul n-are nici un motiv de supărare, deoarece și-a făcut-o — vorba aceea — cu mîna lui.

BASCHET = Luptă dîrză pentru „coș". Și, cînd te gîndești că nu-i mai car un coș ca toate coșurile.

IOAN IRIMIE, SEBEȘ. Aveți un coleg care susține că, în perioada 1957—1959, Dobrin a jucat la A.S.A. Sibiu? Întîi, vreau să-i spun că Dobrin avea atunci... 10 ani! Deci, ar fi putut juca, cel mult, în secția de... domino a grupării sibiene. Dar, Dobrin n-a jucat decît la o singură echipă: la F.C. Argeș. Și, mă îndoiesc că o va părăsi vreodată!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren pentru Florin Gheorghiu, care a

cîștigat — fără să fi suferit nici o înfrîngere — turneul de la Orense:
Adversarii din turneu,
Cînd pierdeau — cum scrie presa —
Declarau, oftînd din greu:
„Ce să-i faci, așa e... piesa!"

Ilustrații: N. CLAUDIU

LA UNIVERSITATEA DIN PADOVA

O TEZĂ DE DOCTORAT CU TEMA LIMBAJUL FOTBALISTIC ROMÂNESC

Știu, viața e plină de surprize! Dar — oricum — nu mă așteptam să văd (decît, poate, într-o perspectivă mai depărtată) o teză de doctorat avînd ca temă limbajul fotbalistic românesc și — pe de-asupra — aparținînd unui... italian. Îl cheamă *Paolo Doná* și a studiat limba noastră în celebrul centru universitar de la Padova, fiind licențiat al facultății de litere și filosofie în cadrul căreia a urmat cursul de limbi și literaturi străine moderne.

Firește, Paolo Doná ar fi putut studia, acolo, franceza, engleza sau altă limbă. A preferat să cunoască, însă, graiul poporului frate de la gurile Dunării. Opțiunea lui nu are, însă, nimic senzațional.

— Dar, cum ați ajuns la o asemenea temă pentru teza dv.?

— *În primul rînd, trebuie să spun că fotbalul este o mare pasiune de-a mea. Am jucat chiar într-o echipă amatoare din Padova. În al doilea rînd, mă fascinează gazetăria sportivă. Eu lucrez în cadrul unei edituri, dar visul meu cel mai fierbinte este să scriu despre generoasa risipă de energie, de talent și fantezie pe care o presupune un meci de fotbal și care se întîlnește, de altfel, în multe alte discipline. În al treilea rînd, am descoperit în biblioteca universității cîteva lucrări dedicate limbajului sportiv sau a celui fotbalistic din țara mea. Așa am ajuns — desigur, datorită și înțelegerii pe care mi-a arătat-o prof. Sorin Stati — să pregătesc acum o teză cu titlul „Cercetări asupra limbajului fotbalistic românesc contemporan".*

— Despre ce va trata, în linii mari, lucrarea dv.?

— *Iată cîteva titluri din sumarul ei: limbajul epic-militar în fotbal: elemente dramatice și solemne:*

Paolo Dona studiind un manual românesc de fotbal
Foto: Theo MACARSCHI

etimologii, împrumuturi, argou, criptolimbaj și, bineînțeles, capitolul „dicționar fotbalistic" care va avea o mare pondere în lucrare.

— Cum v-ați realizat lucrarea? Ați întîmpinat dificultăți?

— *Dificultăți? Au fost cîteva, la început, pînă am ajuns la o structură care să mi se pară satisfăcătoare. Apoi, am început să fac naveta între Padova și București. De-un an și ceva vin în România, culeg date, apoi mă întorc acasă și le sistematizez, le prelucrez și îmi elaborez, treptat, lucrarea. Am cercetat colecțiile ziarului „SPORTUL" și revistei „FOTBAL" din ultimii doi ani; am studiat în bibliotecile bucureștene alte publicații cu rubrici de sport.*

— Cum ați rezolvat problema cunoașterii argoului?

— *Pentru aceasta am stat de vorbă cu ziariști de sport, iar în ultimele săptămîni am abordat pe valea Prahovei o serie de echipe de prima divizie discutînd cu antrenorii și jucătorii lor.*

— V-au ajutat contactele cu antrenorii și jucătorii?

— *Enorm de mult. S-au mirat că am asemenea preocupări. Poate s-au și amuzat, dar au colaborat serios cu mine. Trebuie să vă spun că toți, absolut toți s-au dovedit mai mult decît amabili — prietenoși, îndatoritori.*

— Cum vi s-a părut ambianța în care i-ați găsit?

— *Fără exagerare, m-a impresionat extraordinar. Am întîlnit o disciplină plăcută, fără nuanțe de rigiditate, generată, desigur, de autoritatea — aș spune de tip părintesc — de care se bucură antrenorii echipelor vizitate. Să nu o luați ca un compliment formal, dar eu personal am o impresie bună despre fotbalul românesc.*

— Îți mulțumim, Paolo Doná... Și succes la susținerea tezei!

Sebastian BONIFĂCIU

Cărți noi în Editura Stadion

ANUARUL FOTBALULUI ROMÂNESC*)

Apariția în aceste zile a **„Anuarului fotbalului românesc"** (1969-71) marchează debutul editorial al anului 1973 în domeniul sportului. Acest volum — îngrijit de apreciatul confrate **Petre Gațu** — continuă descrierea activității competiționale fotbalistice din țara noastră pe perioada a încă două sezoane oficiale. El vine să completeze precedenta ediție a lucrării, care s-a încheiat la 1 august 1969.

Specialiștii, amatorii de statistică și, alături de ei, toți iubitorii fotbalului și ai sportului românesc în general vor găsi, în cele aproape 650 de pagini, o mare abundență de informații, începînd de la campionatele județene, pînă la activitatea internațională a fotbalului românesc. De asemenea, un important loc îl ocupă și trecerea în revistă a campionatului mondial din Mexic, a activității echipelor de juniori, precum și a disputelor din cupele europene rezervate echipelor de club.

Exemplul oferit de Federația română de fotbal de a pune la îndemîna celor interesați date statistice referitoare la toate evenimentele sportive din domeniul sportului respectiv ar trebui, credem, urmat și de alte federații.

*) Anuarul fotbalului românesc, (1969—1971), Editura Stadion, 1973, 645 pag., 16,50 lei.

„PERIPEȚII SPORTIVE"

Am plecat, mai săptămîna trecută, la vînătoare de mistreți. Eram douăsprezece puști, dintre care trei erau purtate de către trei vînători bucureșteni, care am răspuns, din motive fortuite, abia la a treia invitație, la o asemenea vînătoare. Și, să recunoaștem: motivele trebuiau să fi fost destul de puternice ca să rezistăm la o asemenea tentație. Dar, să lăsăm asta și să relatăm după ce am cedat tentației, ceea ce s-a întîmplat...

Urcăm pe o coastă repede. E ger. Noi, bucureștenii, sîntem greoi îmbrăcați, știind dinainte că la munte e unfrig „de crapă pietrele"! Vînătorii localnici, munteni de cînd se știu, sînt îmbrăcați în cojocele ușoare sau în scurte haine de dimie. Ca orice sportiv și în orice competiție, nu vrei cu nici un preț să rămîi în urmă. Și urcă vînătorii munteni cu un spor!... Noi, bucureștenii, ne străduim să nu ne facem de rîs. Am început cu recluziunea fularelor în rucsacuri, cu excluderea cîte unui pulover, cu încetarea funcționalității mănușilor etc. La fiecare popas, după o jumătate de oră de urcuș, renunțăm la cîte ceva. Explicabil: transpirăm bogat, avînd în vedere că asfaltul de pe Calea Victoriei se deosebește net de urcușul pe Scorus: diferența de pantă este de aproape 60 de grade! Și fără asfalt! Sînt frunze, crengi, gropi, rădăcini, zăpadă, gheață și altele, dar numai asfalt nu s-a pomenit pe aici, vreodată! Dar să lăsăm astea și să spunem că s-a mai întîmplat după supliciul urcușului (pentru unii dintre noi; adică pentru noi, bucureștenii, că muntenii, după urcuș, parcă ar fi făcut promenadă „la Șosea" — ca să vezi ce înseamnă antrenamentul!).

*

Toader Erhan, un mare vînător și, de aproape douăzeci de ani, paznic de vînătoare (a înfruntat „corp la corp" ursul!), este îmbrăcat doar într-un pulover gros. Este organizatorul vînătorii de mistreți. Urcă repede și, din cînd în cînd, trebuie să se oprească, pentru a se apropia șirul de vînători. Pe rînd, îi arată fiecăruia locul de stand, direcția din care va veni vînatul și locul de adunare a vînătorilor, după sfîrșitul goanei.

Și s-a pornit goana. Gonașii au început să mîie mistreții spre linia vînătorilor. Se aud hăuiturile lor, se aud cîinii schelălăind caracteristic lor cînd au prins miros de mistreț. Încep focurile. Cad mistreți. Mai mulți însă pleacă sănătoși printre vînători, grație focurilor trase pe alăturea... Se sfîrșește goana. Apar gonașii. Se văd printre fagi. Toader Erhan suflă în țevile puștii, anunțînd încetarea vînătorii...

La urmă, urmărind prin luneta carabinei un mistreț în care trăsese cu treipatru minute înainte vecinul meu de stand din stînga, tot bucureștean, am văzut cum mistrețul urca greu, cum a căzut, cum vînătorul s-a apropiat la cîțiva pași. Și-a reîncărcat pușca, a luat o creangă, și, de la distanță, a „gîdilat" mistrețul, ca să se convingă că e mort. Apoi a venit Toader Erhan, organizatorul vînătorii care i-a spus ceva, nu știu ce.

— Se pare că ți-a fost teamă să te apropii de mistreț și mort...

— Eh! Nu știi? Peripeții sportive... sînt posibile la tot pasul...

Mărturisesc că n-am înțeles.

Ilie CARCIU

„URIAȘUL" DIN MARSHALL

Ciudad de Mexico. Octombrie — 1968. O dimineață călduroasă, specific mexicană. Părăsim apartamentul din satul olimpic și plecăm împreună cu Ion Popa, „omul de colț" al boxerilor români, pășind agale pe o cărare îngustă către sala de antrenamente. Voiam să-i vedem la lucru pe pugiliștii americani. Ne interesau mai mult „oamenii" lui Ciucă, Cuțov, Monea și Alexe. Pe unul din cele 10 ringuri, efectua o repriză la mînuși greul american. Ne interesăm cum îl cheamă. Ni se răspunde scurt: George Foreman. Consultăm programul galei. Mîine la amiază Foreman se va bate cu polonezul Trela, o „buturugă" mică care a răsturnat multe care.

Și iată-ne în autobuzul care ne duce spre arena „Mexico". Șoferul oprește brusc. Apare un întîrziat pe care-l recunoaștem imediat. Este Foreman. Își cere scuze și apoi se întinde cît e de lung pe două scaune ale autobuzului. Se odihnea. Meciul cu Trela. Îi ziceam maestrului Popa că-l spulberă. Da de unde. Trela eschiva mult și Foreman, decis să-l facă k.o. rata, lovitură după lovitură. Meci confuz. „Cam slăbuț greul" — acesta, nu se compară cu Frazier, medaliatul cu aur al S.U.A. la Tokio" Foreman primește verdictul cu 4—1. Se aud fluierături. Să vezi ce o să-i facă poimîine Alexe. Cîmpineanul intră în ring timid. Nu boxează relaxat, cu toate că la un moment dat l-a „contrat" zdravăn pe Foreman. Americanul cîștigă, fără să strălucească. Nu știu ce s-a întîmplat în finală cu „Uriașul" din Marshall. A boxat cu Ceapulis de parcă era altul. A fost formidabil și cu toții am zis în cor „Are stofă. Mîine-poimîine îl vezi și pe el pe urmele lui Frazier." Părăsim arena finalelor. Semigreul Monea poartă la gît medalia de argint și are nasul spart pentru cîteva luni. În dreapta mea, George Foreman zîmbește ca întotdeauna și se laudă cu „aurul" său. **„A fost greu — îmi spune el — dar greul de-abia acum vine, că trec la profesionism. Pentru mine, turneul olimpic este prima carte de vizită pe care o prezint managerilor".** Se freacă pe cap. Pometul drept este puțin tumefiat. Foreman, un băiat elegant, cu figură de reclamă de săpun pentru copii, îl roagă pe antrenorul său să-i dea punguța cu bucățele de gheață. Ne despărțim. Îmi promite că-mi va trimite o fotografie cu un autograf, ca s-o public cînd va purta centura de campion al lumii. Îi asigur că mă voi ține de cuvînt.

★

Au trecut de atunci patru ani. În această perioadă, am aflat pe calea telexurilor despre isprăvile din ring ale „Uriașului" din Marshall, care în timpul copilăriei sale a reușit într-o săptămînă să spargă geamurile a 200 de ferestre (îi plăcea să tragă cu praștia). Fostul mecanic, fiul unui muncitor de la căile ferate, s-a cuminți, a devenit un băiat serios și a obținut nu numai succese în sport, ci și în alte domenii de activitate. Astfel, agențiile internaționale de presă au transmis știri prin care anunță că șalangerul la titlul mondial s-a stabilit la Hayward pentru a urma cursurile de sociologie la Universitatea din această localitate. Iată că și un boxer profesionist poate deveni un om de cultură și nu, obligatoriu — la sfîrșitul carierei — patron de cafenea sau traficant de morfină.

★

Recent, într-unul din studiourile televiziunii noastre, Ilie Ciurăscu, în mare formă, îmi pune, în fața camerei de luat vederi, întrebarea: „Cine învinge mîine seară Foreman sau Frazier?" Nu stau prea mult pe gînduri și răspund: Foreman. Îmi plac stiliștii și cu ei merg pînă în pînzele albe. Îi respect pe Cassius Clay, Joe Louis, Gene Tunney, Ray Sugar Robinson și cu mîna pe inimă pot să afirm că nu mi-au plăcut Jack Dempsey sau Rocky Marciano. Boxul este „scrimă" cu pumni și nu o încăierare rudimentară. Mi-am pus tot Bucureștiul în cap din pricina lui Foreman. Sînt oprit la orice colț și mi se spune: „Ce ai zis, domnule? Ești atît de sigur pe Foreman al d-tale?" Tac chitic. Vine ziua meciului. Toată lumea la televizoare. Cîștigă Foreman. Nu jubilez. Mă bucură victoria sa, dar nu sînt chiar mulțumit. Scurtul meci n-a fost tehnic. A adus mai curînd cu o „bătaie" de stradă. Tehnica a cam fost uitată. „Uriașul" din Marshall nu ar trebui să renunțe la directa de stînga, — arma cu cel mai lung tir în box — în favoarea boxului scurt, deoarece el are alonjă.

★

Pe masa de lucru se află o revistă americană de specialitate „World Boxing", apărută în mai 1971. George Foreman domină o copertă colorată. În titlu citesc: „Poate marele George Foreman să salveze boxul?" Sigur că va putea. Este capabil. Boxul mondial are nevoie de campioni de finețe pugilistică care să poată străluci alături de un Gene Tunney, Joe Louis, Ray Sugar Robinson, Nino Benvenutti și atîția alții care au făcut reale servicii „nobilei arte". Așteptăm alte meciuri ale lui Foreman, ca să verificăm dacă nu l-am analizat cumva pripit.

Paul OCHIALBI

TOȚI CÎȘTIGĂ, DAR... CINE PIERDE?

În această „săptămînă" a boxului, cînd și acei care, poate, n-au fost în viața lor la o gală, au urmărit cu atenție acest al doilea „meci al secolului", dintre Joe Frazier și George Foreman, a fost „studiat" palmaresul celor doiași ai ringului. În ce privește isprăvile lui Foreman, s-a ivit o contrazicere, vorbindu-se cînd de 38 de meciuri susținute, cînd de 39, și toate cîștigate de noul campion mondial.

Plecînd de aici, ne-am adus aminte că, în general, palmaresele boxerilor sînt... fluide și că, nu știu cum se face, dar toți, absolut toți, au mai multe victorii decît înfrîngeri!

Cu ani în urmă, la o finală de campionat național, stringînd datele personale ale celor 20 de finaliști, toți ne-au prezentat un palmares pozitiv! Atunci, am stat de vorbă și cu Vasile Țiță, fostul adversar al lui Floyd Patterson, în finala olimpică din 1952 a categoriei mijlocii. Zîmbind, i-am pus următoarea întrebare:

— Am luat interviuri la zeci de boxeri. Toți aveau mai multe meciuri cîștigate decît pierdute. Îmi pun atunci o întrebare: care sînt boxerii care au pierdut mai multe meciuri decît au cîștigat? Vasile Țiță, mucalit cum îl știm, ne-a răspuns:

— Acei cu care n-ai stat de vorbă...

T. RĂBȘAN

CÎND „BUTURUGA MICĂ" RĂSTOARNĂ „CARUL MARE"

Pe fostul jucător de fotbal, Ștefan Wetzer (fostul Wetzer... II, numit așa pentru a-l deosebi de fratele său, Rudy, care era Wetzer I) îl întîlnești adesea în birourile Federației române de fotbal, unde revede cu plăcere pe unii dintre foștii colegi de echipă din deceniul IV, pe Lăpușneanu, pe Petrică Rădulescu, dar și pe unii dintre elevii săi din anii mai apropiați.

Oricînd, Ștefan Wetzer îți vorbește cu plăcere despre C.F.R. București, echipa al cărei „stîlp" a fost ani de-a rîndul. Dar, în orice discuție, nu se poate să nu amintească și de marea lovitură pe care el a dat-o... C.F.R.-ului, mai tîrziu, cînd, antrenînd o echipă din divizia C, Arieșul Turda, a ajuns cu ea pînă în finala Cupei României, iar aici a produs cea mai mare surpriză din istoria acestei competiții, învingînd pe C.F.R. Un C.F.R. care avea în formație, printre alții, pe Ozon, Georgescu, Dungu, Greavu, Balint etc. Aceasta s-a întîmplat în ediția 1960—61.

...O viață întreagă am iubit echipa C.F.R. — spune el — dar întîmplarea a făcut ca o înfrîngere a acestei echipe să constituie cea mai frumoasă amintire din viața mea. Și asta, fiindcă, în momentul acela, eram de partea cealaltă a baricadei. Evident, am fost fericit în clipele acelea, cînd eram ridicat pe brațe — și nu-s ușor de ridicat! Cînd ne-am întors la Turda, am văzut ce răsunet avusese victoria noastră. Dar, nu pot să spun că n-am avut și o mică stringere de inimă...

Am rămas, de-atunci, un pasionat al meciurilor de Cupă care, pentru mine, au mai mult farmec decît jocurile de campionat, prin surprizele pe care le aduc și, mai ales, prin... efectele acestor surprize. În campionat, aștepți etapa viitoare. În meciurile de Cupă, nu mai aștepți nimic!"

În multe țări — în Anglia, de pildă — la meciurile de cupă se înregistrează cel mai mare număr de spectatori. La noi, campionatul continuă să dețină locul întîi. Dar, în ultimul timp, se constată un interes crescînd și pentru meciurile de cupă, mai ales atunci cînd „buturuga mică răstoarnă carul mare".

Să vedem care va fi „buturuga" actualei ediții...

D. MORARU — SLIVNA